

кадрові технології щодо формування професійного і компетентного складу посадовців місцевого самоврядування, спроможних ефективно використовувати технології муніципального управління, спрямовані на якісно новий рівень адміністративних та соціальних послуг, які надаються населенню в системі місцевого самоврядування. Першими кроками на шляху цього вдосконалення є спільна співпраця із органами місцевого самоврядування Польщі та України, а саме: передавання досвіду шляхом проведення конференцій, навчальних тренінгів та круглих столів, на яких обговорюватимуться не лише проблеми органів місцевого самоврядування але і шляхи їх розв'язання.

Література

1. Гончарук Н. Т. Керівний персонал у сфері державної служби України: формування та розвиток : монографія / Н. Т. Гончарук . – Д. : ДРІДУ НАДУ , 2007. – 239 с.

2. Закон України « Про добровільне об'єднання територіальних громад » від 05.02.2015 № 157-VIII.

3. Про схвалення Концепції реформування системи підвищення кваліфікації державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад : розпорядження Кабінету Міністрів України від 28 листопада 2011 р. № 1198 – р. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua.

4. Проект Концепції законодавчого регулювання питань служби в органах місцевого самоврядування в новій редакції Закону України « Про службу в органах місцевого самоврядування ». – Режим доступу : www.nads.gov.ua.

5. Ustawa o pracownikach samorządowych z dnia 22 marca 1990 г. – Режим доступу : www.sejm.gov.pl.

6. Ustawa o pracownikach samorządowych z dnia 21 listopada 2008 г. – Режим доступу : www.sejm.gov.pl.

АНТИКРИЗОВЕ УКРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ЕКОНОМІКОЮ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Вітчизняна національна економіка вже тривалий час знаходить в процесі трансформації і реформ на шляху до формування соціально орієнтованої ринкової економіки. Така ситуація породжує нестабільність і непослідовність економічних процесів в середині країни, а також часте виникнення кризових явищ різного виду та характеру. Одночасно інтегрованість вітчизняної економіки у міжнародну економічну систему робить її вразливою до впливу світових економічних криз. Наслідки останньої досить глибокої фінансово-економічної кризи 2008 року вітчизняна економіка не може до кінця подолати і до сьогодні. В цей складний період українська економіка стикнулася із самою складною і затяжною політичною кризою 2014 року, наслідки якої зачепили практично всі сфери суспільного життя. Відсутність в Україні дієвого механізму подолання цих явищ робить всі зусилля щодо боротьби із ними хаотичними, непослідовними, безсистемними та малоефективними, які практично не несуть бажаного результату. Така ситуація актуалізує необхідність розробки дієвої системи антикризового управління національною економікою в умовах глобалізації, яка допоможе зробити українську економіку стійкою не тільки до кризових явищ внутрішнього характеру, але й до негативних впливів світових економічних криз, а також допоможе мінімізувати негативний вплив на економіку вже існуючих наслідків і вчасно попереджувати виникнення нових криз.

Досліджуючи вплив глобалізації на функціонування національних економік, слід зазначити, що він залежить від рівня розвитку країни. Так, наприклад, для високорозвинутих конкурентоздатних національних економік поглиблення інтеграційного процесу приносить значні вигоди, оскільки розширює для них ринки збуту, забезпечує кращі умови торгівлі, посилює конкуренцію між країнами. А для національних економік країн, що розвиваються, глобалізація зумовлює наростання тяжкості конкурентної боротьби.

До негативних наслідків впливу глобалізації на розвиток національних економік слід віднести: посилення взаємозалежності

національних економік, і як наслідок, зменшення стабільності міжнародної фінансової системи; нездатність виробників країн, що розвиваються, конкурувати з виробниками високорозвинутих країн у зв'язку із різним рівнем розвитку їх національних економік; поглиблення спеціалізації національних господарств на окремих видах продукції, яке призводить до створення потужних транснаціональних монополій; зменшення мобільності національних економік.

Негативні наслідки глобалізації становлять потенційну небезпеку виникнення криз різної причини та характеру, які є індикатором диспропорцій і недосконалості системи суспільного розвитку, яка в сучасному світі має економічну основу. Відповідно, і державне антикризове управління переважно зосереджене на економічній сфері [1, с. 3].

Боротьба із наслідками криз вимагає розробки дієвої антикризової політики, яка повинна складатись із узгоджених між собою заходів, насамперед, у сфері монетарної та фіскальної політики, спрямованих на розбудову стабільної фінансової системи і модернізацію реального сектора економіки, а саме: перехід до політики гнучкого валютного курсоутворення; селективна підтримка і зміцнення банківської системи, розширення її ресурсних можливостей та інструментів економічного зростання; посилення спроможності фінансового сектору до трансформації вільних коштів населення в інвестиційні ресурси. В умовах інвестиційного дефіциту надзвичайно важливим є забезпечення ефективного використання обмежених бюджетних ресурсів шляхом використання механізмів державного замовлення винятково на кількох пріоритетних напрямках економічного розвитку, зосередивши основну увагу на інфраструктурних проектах [2].

Розробка дієвої антикризової політики передбачає формування спеціальної інфраструктури. Така інфраструктура повинна включати: платіжну систему, здатну забезпечити центральний банк інформацією щодо виконання комерційними банками платіжних доручень їх клієнтури; трирівневу банківську систему з виділенням спеціальної групи крупних державних банків, що обслуговують системоутворюючі підприємства; організацію грошової пропозиції з використанням в якості основного інструменту депозитів центрального банку у комерційних банках.

Кожна країна має свої пріоритети в антикризовій політиці. Наприклад, в Австрії – це державне кредитування, прямі фінансові «вливання» в реальний сектор економіки; у Чехії – підтримка

пріоритетних галузей: сільського та лісового господарства; у Німеччині – політика стимулювання попиту та збільшення інвестицій (передусім в освіту та інфраструктуру); в Іспанії – залучення інвестицій та підтримка будівельної галузі [3, с. 201].

Але для України стратегічно важливою метою має стати стимулювання структурних реформ усередині країни, спрямованих на забезпечення конкурентоспроможності у відкритому ринковому середовищі. Але, на жаль, на сьогодні Україна недостатньо залучена до цих процесів, оскільки вона: значно відстає від провідних держав світу в галузі інформатизації та розвитку інформаційних технологій; перебуває лише на початку формування власних ТНК, конкурентоспроможних на глобальному рівні й здатних до здійснення глобальної стратегії розвитку; досить непослідовно запроваджує економічну лібералізацію; не приділяє належної уваги координації своєї зовнішньоекономічної політики з іншими пострадянськими й постсоціалістичними країнами, що розвиваються, – це робить політику мало гнучкою та в цілому послаблює зовнішні позиції.

Література

1. Головін Р.Г. Особливості реалізації заходів державного антикризового управління в провідних країнах світу / Р. Г. Головін. // Державне управління: теорія та практика. – 2013. – № 1. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Dutp_2013_1_8

2. Бодров В.Г. Антикризове управління національною економікою в умовах глобальних ризиків // Державне антикризове управління національною економікою: світовий досвід та проблеми в Україні // Формування ринкової економіки. Збірник наук. праць. Спец. випуск. – К.: КНЕУ. – 2010.

3. Борисова С. Є. Заходи державного регулювання по виходу з кризи національних економічних систем / С. Є. Борисова // Вісн. Донец. ун-ту. – 2011. – Т. 1. – С. 200–203. – Серія В: Економіка і право.